

De kleine zeemeermin (Walpurgis, De Roovers, BRONKS) PATRICK DE SPIEGELAERE

tekst, maar in de zaal brengen ze de integrale tekst. Judith Herzberg schreef hem oorspronkelijk als libretto, in opdracht van het Nederlandse muziektheatergezelschap Orkater (première januari 1986 in de Toneelschuur te Haarlem).

Sopraan Judith Vindevogel koos ervoor om de tekst niet zelf te zingen, maar te ondersteunen met zang. Op basis van de gesprekken tijdens het repetitieproces koos ze liederen uit het repertoire die muzikaal (en in de mate van het

mogelijke ook inhoudelijk) bij de tekst van Judith Herzberg aansluiten. Voor de locatievoorstelling waren dat allemaal liederen uit het romantische repertoire. In de zaalproductie wordt gekozen voor een evolutie op harmonisch vlak.

Terwijl het publiek plaatsneemt, zingen de vier mensen die de scène zullen bespelen een vierstemmig madrigaal van William Byrd (16de eeuw), wat evenals het gezamenlijk af- en aanlopen een soort beginselverklaring is: deze voorstelling is van ons, muzikanten en acteurs, samen. Omdat de acteurs geen geoefende zangstem hebben en het hele madrigaal dus niet aankunnen, vallen de stemmen één voor één uit tot alleen Judith overblijft.

Verderop in de voorstelling brengen Judith Vindevogel en harpiste Cécile Marichal composities van Arvo Pärt, Klaas de Vries, Hugo Wolf, Antonin Dvorák, Benjamin Britten en Kaija Saariaho. De evolutie naar meer muzikale dissonantie in de volgorde van de liederen volgt de evolutie van het stuk, waarin de kleine zeemeermin de kommerloze kinderjaren achter zich laat en van de ene verscheurende keuze in de andere pijnlijke situatie terechtkomt. Een andere muzikale ingreep betreft de vervanging van de piano door een harp. Deze keuze werd ingegeven door praktische overwegingen. De zaalproductie zal immers heel wat reisvoorstellingen kennen.

Op het niveau van het spel werd de nieuwe voorstelling aangegrepen om te sleutelen aan de duo-vertolking van het personage van de kleine zeemeermin. Als er al een kritische noot te lezen viel in de recensies van de eerste productie, dan was het de vraag 'of het allemaal wel duidelijk genoeg was voor de kinderen?' Naast het feit dat ik betwijfel of de kinderen hierover bevraagd zijn, vrees ik dat men ervan uitgegaan is dat het genieten van een voorstelling recht evenredig is met het van meet af aan begrijpen ervan. En dus sloven Judith Vindevogel en Sara De Bosschere zich nu uit om hun bewegingen zoveel mogelijk op elkaar af te stemmen. Gelukkig blijft de keuze voor een duo-vertolking hoe dan ook verrassend. Ontdekken is immers ook een vorm van genieten.

Over de hele lijn (muziek, tekst en spel) is de zaalvoorstelling dus